



The Holy See

**A SZENTATYA, FERENC PÁPA
BESZÉDE A NEMZETKÖZI TEOLÓGIAI BIZOTTSÁGHOZ
AZ ÉVES PLENÁRIS GYŰLÉSÜK ALKALMÁBÓL**

*A konzisztórium terme
2014. december 5. péntek*

[Multimedia]

Kedves Fivéreim és Nővéreim!

Örömmel találkozom veletek a Nemzetközi Teológiai Bizottság új – immár kilencedik – ötéves ciklusának kezdetén. Megköszönöm Müller bíboros úrnak a mindnyájatok nevében hozzám intézett szavait.

Bizottságotok röviddel a II. Vatikáni Zsinat után született, a Püspöki Szinódus javaslatának következtében, annak érdekében hogy a Szentszék közvetlenebbül kamatoztathassa a világ különböző pontjairól származó teológusok reflexióit. A Bizottság küldetése tehát az, hogy „a nagyobb jelentőségű hittani problémákat tanulmányozza, különösképpen azokat, melyek új szempontokat tárnak elő, és hogy ily módon segítséget nyújtson az egyház Tanítóhivatalának” (Statútum, 1. bek.). Az eddig publikált huszonhét dokumentum ékes tanúbizonysága ennek a tevékenységnek, valamint eligazítási pontot jelent a teológiai vitákban.

Küldetésetek az, hogy az egyházat szolgáljátok, és ez feltételezi nem csak szellemi hozzáértést, hanem lelki készséget is. Eme utóbbi terén a hallgatás fontosságára szeretném ráirányítani a figyelmeteket: „Emberfia – mondja az Úr Ezekiel prófétának –, azokat a szavakat, amelyeket hozzád intézek, őrizd meg szívedben, hallgasd meg füleddel” (Ez 3,10). A teológus elsősorban olyan hívő, aki meghallgatja az élő Isten szavát, és szívébe s elméjébe fogadja azt. De a teológusnak alázatosan bele kell merülnie annak meghallgatásába is, „amit a Lélek mond az egyházaknak” (ApCsel 2,7) az Isten népének megélt hite különböző megnyilvánulásaiban. Erre emlékeztetett a Bizottság legutóbbi dokumentuma „A sensus fidei, a hitérzék az egyház életében”.

Nagyon szép, nekem nagyon tetszett ez a dokumentum, gratulálok hozzá! Ugyanis a teológus – az egész keresztény néppel együtt – kinyitja a szemét és a fülét „az idők jelei” előtt. A teológusok arra vannak hivatva, hogy „korunk különböző megnyilvánulásait meghallják, megkülönböztessék, értelmezzék, és az isteni ige világosságánál megítéljék, annak érdekében, hogy a kinyilatkoztatott igazságot egyre inkább föl lehessen fogni, jobban meg lehessen érteni, és alkalmasabb módon lehessen előadni” (II. Vatikáni Zsinat *Gaudium et spes* konstitúció, 44.).

Ennek fényében, az egyre sokszínűbb Bizottságban, fel szeretném hívni a figyelmet a nők nagyobb számú jelenlétére – amely még mindig nem sok... Eprek a tortán, de még több kell belőlük! Arra a jelenlétre, amely arra ad felszólítást, hogy odafigyeljünk arra a szerepre, amely a nőké lehet és kell hogy legyen a teológia terén. Ugyanis „az egyház elismeri a nők nélkülözhetetlen szolgálatát a társadalomban a maguk érzékenységevel, intuícióival és bizonyos különleges képességeivel, melyek általában inkább a nők, mint a férfiak jellemvonásai... Örömmel látom, hogy számos nő új hozzájárulást nyújt a teológiai reflexióhoz” (*Evangelií gaudium apostoli* buzdítás, 103.). Így a teológus nők – az ő női mivoltuk révén – mindenki javára ki tudják emelni Krisztus kikutathatatlan misztériumának bizonyos, felderítetlen szempontjait, akiben „benne rejlik a tudomány és a bölcsesség minden kincse” (Kol 2,3). Arra szólítalak hát benneteket, hogy húzzátok a legtöbb hasznát a hit megértése terén a nőknek ebből a sajátos hozzájárulásából.

Másik jellegzetessége a Bizottságoknak a nemzetközi jelleg, amely az egyház katolicitását tükrözi. A szempontok különbözőségének gazdagítania kell a katolicitást, anélkül, hogy az egységet károsítaná. A katolikus teológusok egysége az ő közös, Krisztusban való egyetlen hitre való hivatkozásukból születik, és a Szentlélek ajándékainak különbözőségéből táplálkozik. Erről az alapról indulva és egy egészséges pluralizmusban a változatos kulturális közegekben kifejlesztett és eltérő módszereket használó, különböző teológiai megközelítések nem tehetik meg, hogy ne vegyenek kölcsönösen tudomást egymásról; a teológiai párbeszédben kölcsönösen gazdagítaniuk és korrigálniuk kell egymást. A Bizottságok munkája ennek a fejlődésnek lehet tanúja, valamint a Szentlélekről szóló tanúságtétel is lehet, mert Ő az, akik ezeket a karizmatikus különbözőségeket, a különböző szempontokat, elhinti az egyházban, és ő az Aki az egységet majd létrehozza. Mindig Ő a főszereplő.

A Szeplőtelen Szűz – mint az üdvtörténet nagy eseményeinek kiváltságos tanúja – „megjegyezte mindezeket a dolgokat, és el-elgondolkodott rajtuk szívében” (Lk 2,19): a hallgatás asszonya, az elmélkedés asszonya, az egyház és a nép problémáihoz közel álló asszony. A Szentlélek irányításával és az ő nőiségének minden erőforrásával, Ő soha nem hagy fel azzal, hogy egyre jobban behatoljon a „teljes igazságba” (vö. Jn 16,13). Mária így az egyháznak az ikonja, amely az Úrra való türelmetlen várakozás közben napról napra előrehalad a hit megértésében, a teológusok és teológus nők türelmes munkájának köszönhetően is. Szűz Mária, a hiteles teológia tanító mestere oltalmazzon bennünket az ő édesanyai imádságával, hogy szeretetünk „mindjobban gazdagodjék megismerésben és teljes megértésben” (Fil 1,9-10). Ezen az utatokon elkísérlek benneteket az áldással, és kérlek benneteket, legyetek szívesek imádkozni értem. Teológus

módon imádkozni. Köszönöm.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana